

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 27/11/2023.

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 9

NÓI VỀ PHƯƠNG PHÁP HỌC TẬP THUYẾT GIẢNG

BÀI 3

Người làm công tác giảng dạy, trong quá trình tu học hay làm việc, “*phải có tâm đắc*” mới làm ra kiệt tác và việc giảng dạy chính là phương pháp tu định.

Hòa Thượng nói: “*Quan trọng nhất là chính mình học tập phải có tâm đắc. Đây là điểm mấu chốt.*” Khi ấy, bài giảng mới có vị đạo và người nghe nhất định sẽ bị thuyết phục.

Ngài khẳng định: “*Nếu không kế nhập cảnh giới này thì cho dù nói hay đến đâu đi chăng nữa, người nghe cũng không cảm thấy thú vị. Bởi vì bạn nói cảnh giới của người khác chứ không phải nói ra cảnh giới nội tâm của bạn. Không phải từ trong tự tánh của chính mình lưu xuất ra.*”

Người học tập giáo huấn của Phật, Thánh Hiền phải có sự cảm nhận, thể hội ở nội tâm thì khi thuyết giảng mới mạnh mẽ, chân thật. Lời nói xuất phát từ nội tâm sẽ chinh phục người nghe như khi làm thơ, thơ xuất ra từ nội tâm sẽ động lòng người.

Tuy nhiên, Hòa Thượng nhấn mạnh “*Từ ở trong tự tánh mà lãnh ngộ được, mà lưu xuất ra thì vẫn là còn cạn. Nó hoàn toàn ở nơi tự tánh của mình rồi, nó lưu xuất ra thì mới là sâu.*” Thật vậy, sự lãnh ngộ phải thật sự ở nơi chính mình, đã là của chính mình rồi lưu xuất ra thì mới là sâu.

“*Việc này phải thông qua sự dụng công thường ngày của chính mình,*” Hòa Thượng nói, ý của Ngài là phải thật làm, thật thể hội, khiến nó trở thành một việc bình thường diễn ra hằng ngày của chúng ta, chứ không phải mới diễn ra hoặc lúc có lúc không.

Quá trình học tập thuyết giảng, Hòa Thượng chỉ dạy là “*Mỗi ngày chỉ ít tập giảng một tiếng rưỡi hoặc tốt nhất là giảng hai tiếng đồng hồ không được gián đoạn. Mỗi ngày niệm Phật chỉ ít tám giờ đồng hồ, không ngày nào trống qua*”.

Một khi phát được tâm này, Hòa Thượng khẳng định là “*sẽ được chư Phật Như Lai gia trì. Không sợ bạn không có trí tuệ, quan trọng là chính mình có làm hay không!*”

Niệm Phật tám giờ thì chúng ta chưa làm được do đó, phải đưa ra lựa chọn phù hợp. Chúng ta chọn làm việc và trong quá trình làm việc thì giữ tâm thanh tịnh. Nhiều năm qua chúng tôi ghi nhớ và thực hành lời dạy của Hòa Thượng về người quân tử nên dụng tâm: “*Thấy lợi không màng, thấy khó dần thân vào*” để làm các việc lợi ích chúng sanh và niệm Phật.

“Vấn đề ở chỗ chính mình có chịu làm, có phát tâm làm hay không. Nếu bạn giảng 10-20 năm thì có lý nào mà không thành công. Chúng ta giảng Kinh hay làm công tác giảng dạy, cũng là phương pháp tu tam muội (tức là tu định). Đây là ngôn thuyết tam muội. Hy vọng đồng học chúng ta đều có thể chăm chỉ nỗ lực, chính mình phải khích lệ chính mình.”

Thời gian đầu khi học tập Khai Thị 1200 Đề Tài của Hòa Thượng Tịnh Không, chúng tôi cảm thấy vô cùng khó, nhưng rồi cũng vượt qua. Những buổi học sau có thể nói là buông bỏ hết thân tâm thế giới. Đó là một giờ chúng tôi sống trong sự thanh tịnh, lắng lại hết phiền não vọng tưởng.

Trải nghiệm này thật đúng như Hòa Thượng đã nói, giảng dạy chính là phương pháp tu tam muội. Đây là cảnh giới của Hòa Thượng khi bao năm giảng dạy, Ngài sống trong định, không bị “*danh vọng lợi dưỡng*” làm dao động. Ngài vì lợi ích cho chúng sanh mà sách tấn mọi người cùng làm để đạt được tâm đắc.

Chúng ta không đạt được tâm đắc tức là chưa có niềm vui. Có lẽ vì “*danh vọng lợi dưỡng*” hay sự được mất, hơn thua vẫn đang chi phối, ngự trị trong chúng ta. Cũng như vậy, có người khởi tâm động niệm đều vì mình, vì gia đình mình còn Hòa Thượng suốt cuộc đời toàn tâm toàn lực đều vì chúng sanh.

Cho nên, Ngài quan tâm đến việc kế thừa mạng mạch hoàng truyền Phật Pháp và giáo huấn Thánh Hiền. Người tại gia tuy bị cơm áo gạo tiền bủa vây nhưng vẫn có người làm tốt việc này ví dụ như cư sĩ Lý Bình Nam. Theo Hòa Thượng, quan trọng là phát đại tâm đại chí thì thuyết giảng 5, 10 hay 20 năm nhất định sẽ thành công.

Nếu thuyết giảng được thấu triệt thì tạo thuận lợi để thực tiễn tốt hơn. Thông qua việc tặng rau và đậu phụ cho đại chúng trong tâm yêu thương, chúng ta đã thực tiễn được lời dạy về bố thí cúng dường của Phật Đà và Thánh Hiền. Còn khi đối nhân xử thế tiếp vật hay trước lúc hành động tạo tác, chúng ta nhớ ngay tới và thực hiện theo lời giáo huấn của các Ngài.

Trong quá trình học tập làm người thuyết giảng, chúng ta làm thế nào để giúp chính mình khai mở trí tuệ. Hòa Thượng chỉ dạy là “***Quảng học đa văn là một loại phương pháp***”. Quảng học đa văn không phải là học rộng nghe nhiều thứ. Mà là đối với một thứ phải học chuyên sâu, có độ chín nhất định.

Nếu chúng ta học một bộ sách trải qua 5, 10, 20 năm thì chúng ta trở thành chuyên gia về nội dung bộ sách đó. Ví dụ bộ sách “*Con Đường Dẫn Đến Nhân Sinh Hạnh Phúc*” của Thầy Thái Lễ Húc được chúng ta nghe và học nhiều lần, đã đạt đến độ ngấm, độ sâu thì người giảng về chủ đề này là chính chúng ta, không ai khác hơn.

Nói đến quảng học đa văn, Hòa Thượng giải thích: “***Trên Kinh Hoa Nghiêm nói: Một tức là nhiều, nhiều tức là một. Nhiều và một không hai. Chính mình vẫn cứ chuyên tu, chuyên hoằng một môn. Nhất môn chính là tất cả các môn. Một Kinh chính là tất cả các Kinh***”.

Quảng học đa văn cũng chính là “***Đem tâm mình định lại trong một môn. Các phạm vi liên quan đến môn này có thể lướt qua nhằm phục vụ chúng ta hiểu rộng***

hơn. Như vậy thì mới có thể giúp mình có độ sâu độ chín đối với pháp mình đang giảng, pháp đang tu.”

Nếu chúng ta là giáo viên đứng lớp thì những gì liên quan đến việc giảng dạy phải dành nhiều thời gian để nắm bắt. Nếu làm truyền thông thì những gì liên quan đến truyền thông phải nghiên cứu sâu sắc. Chúng ta đa phần cái gì cũng hơi hợt, qua loa. Cho nên mọi việc chúng ta chưa đạt đến độ sâu, độ chín.

Theo Hòa Thượng chúng ta tốt nhất là có thể cùng nhau nghiên cứu, thảo luận, quán sát tập khí phiền não của chính mình. Ngài nói: **“Nhìn thấy người khác có tâm bệnh thì rất dễ dàng. Vì vậy phải cùng nhau quán sát, kiểm thảo, thảo luận để giúp nhau tiến bộ”**.

Bên cạnh đó, người thuyết giảng phải nắm rõ oai nghi thần thái thì mới thuyết phục được đại chúng. Hòa Thượng nói: **“Thuyết giảng ở phòng ghi hình hoặc ở hiện trường là hai việc khác nhau. Trong phòng ghi hình, ánh mắt chú trọng đến ống kính. Còn ở hiện trường, mắt nhìn vào đại chúng. Quan trọng nhất là ánh mắt giữ được trung chánh thì thần thái mới trang trọng.”**

Mắt phải nhìn thẳng không được liếc ngang liếc dọc. Việc này nhiều người thuyết giảng đôi khi lơ là. Mặc dù đang nhìn đại chúng nhưng khi có việc bên cạnh liền liếc mắt sang khiến không trang nghiêm.

“Khi thuyết giảng, đầu nhất định phải ngẩng cao. Nếu có bản thảo thì phải thuộc bản thảo đó. Cúi xuống xem bản thảo sẽ làm cho người nghe có ấn tượng không tốt,” Hòa Thượng nói.

Chúng ta lấy 40 tập **“Con Đường Dẫn Đến Nhân Sinh Hạnh Phúc”** của Thầy Thái làm bản thảo mà trùng tuyên lại và nếu muốn nâng tầm thì tiếp tục với 40 tập **“Đệ Tử Quy và phương pháp tu học Phật pháp”**. Mỗi một bộ chúng ta thực tập 2 lần thì sẽ thành công.

Về kỹ thuật và phương pháp thuyết giảng thì như vậy tuy nhiên việc đáng chú ý vẫn là phải tu dưỡng phẩm đức của chính mình. Có tài mà không có đức thì chỉ là kẻ phá hoại. Vậy nên, cần nghe lời Phật, Cổ Thánh Tiên Hiền và người có phẩm đức mà thật làm.

Mọi người cùng nhau học Phật Pháp, học chuẩn mực thánh Hiền, nếu ai thực tiễn được nhiều thì người đó tiến bộ. Việc tiến bộ không phụ thuộc vào mình là người học trước thì tiến bộ hơn người học sau. Hiện tại, nhiều đồng học đã học và làm rất tốt, tuy nhiên, có những Thầy đi trước đã làm không tốt thì đang ở lại một nhịp. Điều này không phản tỉnh thì không thấy, không thấy thì sẽ phiền não./.

Nam Mô A Di Đà Phật

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!
Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*